

– Журналистка съм. Искам да напиша книга за пътя. Ами ти?

Поговориха малко и отиде да си легне, защото му ставаше все по-зле. И докато неспокойно се въртеше в спалния чувал, една мисъл не излизаше от съзнанието му.

Камино отново ми подхвърли темата за книгата. Но за какво да е тя?

Книгата отдавна се пишеше, но все още му липсваха твърде много страници. Може би най-важните...

12 КМ

316 км до Сантяго

ДЕН 19.

03.10.2013, ЧЕТВЪРТЪК

Пътят на душата

Излезе от приюта към шест сутринта, защото му предстоеше над 30-километров преход. Знаеше как да стигне направо до моста, който извеждаше поклонниците от града, но предпочете да следва стрелките на Камино и да се прости с осиротелите нощни улици на Стария град. Леон беше притихнал в дълбок сън. Само стъпките по паважа отекваха като ритмично дишане: ляв крак – вдъшване, десен – издишване. Беше последната столица преди Сантяго. Все по-близо до целта.

След Вурхен дел Камино (Virgen del Camino) пътят се разделяше на две отсечки. Основният маршрут следваше успоредно магистралата. Алтернативният участък беше с няколко километра по-дълъг, но заобикаляше индустриалната зона и минаваше през просторни поля. И двете разклонения се сливаха в Ospital de Orbigo (Hospital de Orbigo) – селото, в което смяташе да ношува. За първи път се поколеба дали да продължи по автентичния маршрут. Искаше да се довери на интуицията си и да избере алтернативата, но Границата надделя. Всички останали предпоставки контакта с природата – далеч от шума и газовете на колите...

Не се справих с изпитанието на дъжда и сякаш урокът се повтаря. Да изневеря на автентичното Камино, е като да се кача в такси. Знам, че трябва да избягам от себе си и да се предизвикам, но съм инат!

Пътят покрай магистралата беше повече от кошмарен, последиците от потопа отвсякъде го дебнеха като сериозни препятствия. Участъкът се беше превърнал в тресавище и трябваше да стъпва като балерина, за да не се подхлъзне и падне. Пътеката имаше множество объркващи разклонения и преминаваше през подлези, превърнати в бунище, и тръбопроводи, от които биеха силни струи мръсна вода. На всичкото отгоре беше със сандали, защото маратонките му още бяха мокри.

Как е възможно автентичното Камино да минава през такава кочина? Още по-отвратително е и от индустриалната зона на Логроньо! Трябваше да тръгна с другите по алтернативния път, но вече е късно и няма смисъл да се връщам. Дано не е толкова през цялото време, но не ме спря пороят, няма да ме спре нито мръсотията, нито калта,

нито замърсеният въздух, нито профучаващите наоколо коли!

Не го спряха и жълтите стрелки, напръскани с черен спрей, сякаш някой се беше опитал да ги залочи. Нещо се беше объркало, но мобилизирал целия си непоклатим инат, той целеустремено газеше напред.

Никой не ми е виновен! Поредното противно изпитание ми се изпречва на пътя отново, за да ми покаже, че още съм в плен на старите си модели, че сам си причинявам всичко и че трябва да променя нещо, ако искам да ми се случват по-различни неща.

Беше стигнал до загънена улица. Намираше се под магистралата и чуваше как колите прелитат над него като реактивни самолети. Нямаше къорав човек наоколо. Чувстваше се сякаш животът тече някъде там горе, отдалеч от него. Беше стигнал гъното, компания му правеше неизменно добрата му стара Граница – собствено производство.

Реши да отиде до селото, което се мержелееше в далечината, за да разбере какво става. Вече нямаше и стрелки, но не биваше да се паникьосва.

Изкатери се на асфалтовия път кален от глава до пети и се озова на кръстовище. Видя на една табела името на селото, погледна таблицата си и почти му призля.

За първи път стигам до селище, което не е отбелязано в таблицата ми. Честито – най-накрая успях да се изгубя! Какво ще правя сега? Накъде да поема?

Мога да се върна обратно чак на разклонението и да тръгна по алтернативния път, но ще изгубя много време и пак трябва да изгазя цялата онази гадост. Или да продължа до селото? Пътят отляво следва магистралата и сякаш

се отклонява. Ако хвана надясно, изобщо не е ясно къде ще ида. Облачно е, не мога да видя и от коя страна ми е слънцето. Така ми се пада!

Влезе в селото, за да разпита, но там сякаш не живееше никой. Интуицията го накара да се върне на кръстовището и да поеме по разклонението, което сега му се падаше отляво. Точно в това време се появи група пилигрими. За учудване на момчето те вървяха по дясното разклонение, което следваше магистралата, а не по неговия път.

– И вие ли се изгубихте?

– Не сме се изгубили! Камино!

Посочиха му напред, по посоката, която следваха. Сина видя огромна жълта стрелка, нарисувана отстрани на тротоара.

– Не може да бъде! Защо не съм я видял? Ще ми извади очите! Но това село не е отбелязано на Камино.

– Е как да не е!

Непознатите извадиха туристически справочник, в който селището наистина беше отбелязано, но в рамките на алтернативния маршрут.

Е, значи не съм се изгубил. Някак съм се отклонил от основния път, но съм тръгнал по този. Това обаче никак не ме радва!

В таблицата, която беше направил за отделните етапи, беше нанесъл имената на селищата, тяхната последователност и разстоянията. Дори да имаше проблем с маркировката, като видеше, че населените места, през които минава, фигурират в таблицата, беше спокоен, че не се е изгубил. Знаеше предварително и в кои участъци се разделя Камино, но не разполагаше с информация за алтернативния маршрут, затова и предпочиташе класическия.

Не мога да повярвам какво ми се случва! Минах 500 километра, като държах нещата кажи-речи под пълен контрол. Сега ми предстоят повече от 30 км, за които нищичко не знам. Колко съм минал, как се движа спрямо времето, колко още ми остава – всичко ще е загадка. Не мога да разпределя дори почивките си, защото няма да знам на какво разстояние са населените места. Единственият ми ориентир ще е крайната ми цел за деня Оспитал де Орбиго.

Това е първият ми случай, в който трябва просто да вървя и да се оставя на импровизацията. Мога ли да спра да мисля за всичко и да се доверя на потока от събития, да се пусна истински по течението и да видя къде ще ме отведе? Има само един начин да го разбере, така че е време и аз да поема по алтернативния път, пък каквото сабя покаже!

Погледна към небето и се усмихна.

Да бъде Твоята воля! Предавам се!

По тези места беше толкова красиво – особено в сравнение с мизерията дотреди малко, че чак не му се вярваше. Заоблени зелени хълмове, ожънати безкрайни полета, небесен простор – какво повече му трябва на един пилигрим.

Ако бях останал на главния път, нямаше да се докосна до тази прелест. Контролът ме лишава от толкова много неща! Какво ми още трябва да ми се случи, за да започна да вземам други решения, които да ми носят радост и лекота, а не страдание!

Сетивата му се предадоха на очарованието, но мозъкът му не спираше да работи нито за миг.

Налице са всички предпоставки да се чувствам свободен и страхотно – обърках пътя, нямам никаква информация за

това, което ми предстои, всеки момент ще завали, обувките ми не са изсъхнали, дъждобранът ми е скъсан и макар че го залепих, не знам колко още ще издаяни, боли ме гърлото, което е знак, че се разболявам. Какво още? Какъв ден само!

Пологаше неустови усилия да върви, без да мисли за проблемите, да се довери на пътя и на новото, да следва кротко маркировката и да се наслаждава на прехода.

Нямам нужната информация, но мога да си я набавя. Ще попитам някого за селата и километрите и ще си ги запиша, за да знам къде мога да се скрия от дъжда, ако завали.

Границата му като че ли губеше битката с добрите намерения и честните усилия да ги изпълни.

Търся си оправдание. Знам, че ще се справя без каквато и да е информация, че ще стигна до крайната цел, но другото е по-силно от мен и не ми дава мира.

Гледаше със свито сърце как облаците се струпват над него и небето натежава. Борбата с Камино и с природата олицетворяваше опустошителната му борба със самия себе си.

Няма да си причиня втори път подобно нещо. Ако ситуацията се влоши, ще спра при първа възможност. Нямам представа обаче къде може да се ношува. Трябва ми информация!

Каквото и да се опитваше да си самовнуши, не успя да излезе наглава със себе си. Границата беше там – по-жива от всякога. Най-накрая започна да заговаря всеки срещнат пилигрим с молба да разгледа пътеводителя му. Объркването стана още по-голямо, защото справочниците даваха противоречива информация. Изчисли, че разликата в разстоянието по двете отсечки беше около 5 километра. Точният

брой на селата до Оспитал де Орбиго му послужи като допълнителен ориентир.

Мдааа, момчето се оказа костелив орех. Рано или късно обаче щеше да се пречупи, защото знаеше, че всичко, което му се случва, е с подтекст. Прозрението дойде изведнъж, като светкавиците в далечината.

Дали ще е липсваща маркировка или информация за селата, смисълът е един и същ. Добре, че обвърках пътя, та да го разбера. Маркировката за мен е знание, а знанието – сигурност. Без стрелките в живота си съм напълно и безнадеждно безпомощен! Трябва да знам всичко предварително: къде отивам, защо отивам там, как да стигна, но най-вече да съм сигурен в посоката. Добрият стар контрол ме тласка да избирам само главния път, да играя „на сигурно“. Без таблицата нямаше изобщо да посмея да тръгна по Камино. Нима няма да стигна пак до Сантяго? Какво значение имат километрите и имената на селата?

Заваля. Първо ръмеше, после постепенно се усили, докато не се изсипа цялата вода на света. От стряха или село нямаше и следа. Дъждът беше последната капка. Сина се почувства сломен и напълно безпомощен. Не му оставаше нищо друго, освен да върви. Накрая се предаде изцяло и се примири. Пълна капитулация. Просто разпери ръце към небето и се остави на водата да го пречисти. Когато се появиха първите къщи на селото, облаците, естествено, се разкъсаха и слънцето плахо надникна.

Светлината се ражда след мрак. Няма смисъл да задържам проблема, да се надявам да се размине. Ако не беше заваляло, може би щеше да е мрачно цял ден. Господи, колко е красиво! Буен Каминоооо!

Приветстваше преминаващия влак, докато пътят се спускаше успоредно на една железопътна линия. В далечината се виждаше магистралата. Всеки момент Сина щеше да се включи в основния маршрут и да пристигне в Оспитал де Орбиго. Дори не разбра как е отлетяло времето. Отново се беше справил. Камино му показа, че всичко е възможно, колкото и невероятно и непостижимо да изглежда. Трябваше само да се осмели да го направи.

Влезе в селото по гълъг каменен средновековен мост, впечатляващ със своите размери. Обзе го обичайната тревога, че може да няма места в приюта, защото сигурно всички са го изпреварили. Оказа се, че няма защо да се тревожи за нощувката, тъй като отседналите в албергето пилигрими бяха съвсем малко. Очакваха го и старите му приятели англичаните. Чаша чай и ударна доза лекарства трябваше да преборят настинката му. Следобеда се разходиха със Скитника в красив парк край селото. Доиде време за дългоочаквания разговор.

Англичанинът се оказа единствено дете, отгледано от баща си. Родителите му се разделили няколко години след като се родил. Още от малък се чувствал плод на случайни обстоятелства, защото бременността на майка му не била желана. Не се чувствал добре вкъщи, пътувал из цяла Европа и търсил себе си. Изучавал и различните религиозни системи, за да открие отговора на вечните въпроси.

– Странно е, че досега сме си говорили само за Камино и какво се случва на него, но не и за нас самите. Едва сега мога да те опозная и откривам поразителни съвпадения между нас! Оказва се, че дори сме родени на една и съща дата в една и съща година!

– Дори интересите ни са общи – аз завърших кино и телевизионна режисура, а ти кино и телевизионно проду-

центство! И двамата сме еднакво изгубени и не знаем накъде да продължим след Камино.

– Сигурно освен астрологични сме и енергийни близнаци. Спомняш ли се вчера в Леон колко често се засичахме? Сякаш нещо невидимо ни дърпа един към друг. Последните дни почти всяка вечер сме заедно. Приятно ми е да си говорим. А баща ти е много странна птица. Има един такъв пронизателен поглед. Направи ми впечатление, че се обръщаш към него по име. Не съм те чувал да го наричаш „татко“. Защо?

– С Будиста сме като приятели, но понякога трудно се разбираме, търсим се един друг.

– Страхотно е, че сте тук заедно. Аз съм много близък с майка ми, но не и с баща ми. Той е абсолютна загадка за мен. Не знам какво му харесва, от какво се страхува, за какво мечтае. Сигурен съм, че и аз за него съм така. Дълги години се карахме, защото пие и създава конфликти в семейството, а аз бях на страната на майка.

– Бях решил да дойда сам на Камино, но когато казах на Будиста, той се самопокани и нямаше как да му откажа. Понякога ходим поотделно, но се радвам, че дойде. Разбрах, че човек трябва да изглади отношенията с родителите си, преди да продължи напред. Не мислиш ли, че те са в основата на всичко?

– С две ръце съм „за“! Но примирието с моите родители ми се струва невъзможно!

Постепенно разговорът се измести към смисъла на живота и Сина зачекна големия въпрос за човешката душа.

– Смята се, че душата е субстанция, която съществува още преди да влезе в човешкото тяло. Докато бебето расте и се превръща във възрастен индивид, се формира себесъзнанието, което по-късно ще започне да доминира над енергията.

– Аз като режисьор си представям душата като голям екран, на който разумът прожектира света такъв, какъвто го е уловил и запечатал. Извън обектива на камерата нищо не съществува. И така кадър след кадър се получава една завършена кинотворба. Историята започва с раждането и свършва със смъртта на човека. Така душата придобива опитност, а всяко нейно прераждане е отделен филм. Но целта на душата е да се освободи от контрола на егото и от зависимостите, да остане отново чистото бяло пано.

– Съгласен съм, но смятам, че възникването на егото, или персоналната реалност, както я наричам, и крайната цел на душата са взаимосвързани. Едното не може без другото и обратно. Според будистите душата трябва да се освободи от земното страдание и зависимости, а аз смятам, че именно те са условието за нейната опитност. Защото там, откъдето идва душата, свободата е реалност. Тоест целта е да си научи уроците на земята, а не да се освобождава от нещо, което така или иначе не притежава, за да иде „там“.

Егото не е случаен паразит, залепен за безгрижната душа. Тя доброволно се е програмирала или заразила с него. С други думи, персоналната реалност не е проблем за разрешаване, а задължително условие от пътя на душата. Егото е учителят на душата, пътеводителят.

Преди няколко дни кръстих моята персонална реалност „Сина“ покрай една унгарка, в която разпознах майка си. Всички травми, които са ме моделирали, са били с конкретна причина и цел. Тоест „Сина“ е поредният етап от развитието на душата и нейната опитност. Разбрах, че през цялото време съм се борил със себе си, защото душата ми е искала да се освободи от влиянието на тази персонална реалност, за да продължи развитието си.

– И пак стигаме до момента с освобождаването.

– Целият ми живот до момента е преминал в омраза и неприемане – на себе си, на родителите ми, на целия свят. Подчиних съществуването си на това да се противопоставям и да се опитвам да спася всички. Сега знам, че това е било необходимо, за да се науча на обратното. Може би тогава душата ще се освободи, както казваш ти. Но аз виждам този процес не като освобождаване, а като себerealизация. Мисля обаче, че през цялото време става въпрос за нещо, което отдавна се е превърнало в клише.

– Любовта?

– Но не компенсаторната любов между мъжа и жената, а безусловната любов във всичките ѝ проявления – към себе си и към всички останали. Явно обаче това бленувано чувство се осмисля единствено през своята противоположност – омразата. Целта е да успееш да обикнеш онова, с което си воювал през цялото време! Как въобще мога да го постигна, когато болката в мен е толкова голяма? Може би отново чрез отработването на отношенията с родителите? Тези, които са създали програмата, са източникът, който може да я промени и препрограмира. Не си ли съгласен с мен?

– Може би си прав. Не знам!

– Според мен душата знае коя истина трябва да постигне и целият ни живот е подчинен на това. Истината е като програма, закодирана в душата. И мисля, че вече имам възможен отговор на въпроса, който не ми даваше мира от началото на Камино. Кое си заслужава повече – целта или пътят към постигането ѝ? Сега разбирам, че и двете са еднакво важни. Дойдох на Камино и искам да го измина на всяка цена. И докато съм в плен на ината си и се боря с програмите, които ме моделират, аз се доближавам все пове-

че до автентичната си природа, откривам истината и я преживявам.

– Трябва да помисля над това, но звучи логично. Май за-хладнява, да се връщаме, а?

– Да, стана късно. А и нали пак ще си готвим. Ще ме раз-глезите вие и после ще искам Будиста да ме осиновя. И без това те чувствам като брат.

Прегърнаха се и тръгнаха обратно към приюта.

– Май като свърши Камино, ще се прибера вкъщи при на-шите. Така или иначе, нищо не ме задържа в София. Доста работа имам да свърша с тях. Ами ти?

– Може и да остана в Испания, харесва ми тук.

– Значи така трябва – душата знае най-добре.

Напазаруваха продукти, а Сина си купи и лекарства, по-неже не се чувстваше никак добре. Предчувствието за спо-делената по-късно вечеря не го излъга. Всичко беше както трябва: и колективният дух, и доброто настроение, под-крепено от испанското вино, и усещането за безгрижие.

36 КМ

280 км до Сантяго

